

er det efter Raadets Opfattelse de lettere Grader af Aandssvaghed, der medfører de største Betænkeligheder, og Raadet anser det derfor for paakrævet, at Lovens § 10 udvides til at omfatte ogsaa disse Grader af Aandssvaghed, saaledes at det fastsættes som almindelig Regel, at aands svage Personer ikke kan indgaa Ægteskab uden i Henhold til en dertil meddelt Tilladelse. Samtidig foreslaas Bestemmelsen ændret, saaledes at der aabnes Mulighed for at meddele Tilladelse til Ægteskab for aands svage i højere Grad, naar Forholdene maatte tale herfor, hvilket ikke er Tilfældet efter gældende Ret.

Endvidere foreslaar Raadet, at der tilvejebringes Hjemmel for at stille Sterilisering som Betingelse for Indgaaelse af Ægteskab, naar Tilladelse hertil meddeles. En saadan Ordning anses for ønskelig, idet den vil give Mulighed dels for Indgaaelse af Ægteskaber, som ellers — ganske overvejende af eugeniske Grunde — maatte fraaades, dels for Legalisering af bestaaende Samliv, som Samfundet alligevel ikke er i Stand til at forhindre, og som ellers ofte fører til Masseavl af defekt Afkom.

Retslægeraadets Indstilling har af Justitsministeriet været forelagt Socialministeriet, der efter at have indhentet Erklæringer fra Overlægerne ved Østifternes Aandssvageanstalt, Den kellerske Aandssvageanstalt, Kolonien Filadelfia og Epileptikerhospitalet i Nyborg samt fra det i Henhold til § 6 i Lov Nr. 171 af 16. Maj 1934 om Foranstaltninger vedrørende aands svage nedsatte Nævn har udtalt, at det er enigt i, at Epileptikere og aands svage, som af Raadet foreslaaet, ikke bør kunne indgaa Ægteskab uden særlig Tilladelse.

Justitsministeriet kan — efter at Retslægeraadet har erklæret at kunne slutte sig til Ministeriets Opfattelse, hvorefter det maa anses overvejende betænkeligt at inddrage Epileptikere i lettere Grad under Bestemmelsen — tiltræde de af Raadet fremsatte Synspunkter, og man har derfor udarbejdet nærværende Lovforslag, der i alt væsentligt er i Overensstemmelse med Retslægeraadets Indstilling.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser i Forslaget bemærkes:

Til § 1.

Som foran nævnt foreslaas Forbudet imod Indgaaelse af Ægteskab udvidet til — foruden sindssyge — at omfatte Epileptikere med jævnlige Anfald eller med udtalte psykiske Forandringer, alle aands svage, Psykopater i højere Grad og kroniske Alko-

holister. Socialministeriet har under Sagens Behandling rejst Spørgsmaalet om en yderligere Udvidelse af Bestemmelsens Omraade saaledes, at ogsaa blinde, døve og talemiddende medtages. Retslægeraadet har imidlertid udtalt, at det med Hensyn til blinde og døve efter de foreliggende Oplysninger om disse Defekter vil finde det betænkeligt at inddrage dem under den foreslaaede Bestemmelse, og at der med Hensyn til talemiddende ikke foreligger et saadant Erfaringsmateriale, at Raadet paa nuværende Tidspunkt tør anbefale Lovgivning paa dette Omraade. Justitsministeriet har herefter anset det for rettest, at der ikke i Forslaget optages Bestemmelser vedrørende blinde, døve og talemiddende.

Medens Tilladelse til Indgaaelse af Ægteskab i Medfør af Ægteskabslovens § 10, 3die Stykke, udkræver kongelig Bevilling, maa Justitsministeriet under Hensyn til den betydelige Forøgelse af Antallet af Tilladelser til Indgaaelse af Ægteskab, som utvivlsomt vil blive en Følge af den foreslaaede Bestemmelse, i Overensstemmelse med Retslægeraadets Forslag anse det for rettest, at saadan Tilladelse fremtidig meddeles af Justitsministeriet.

I Overensstemmelse med Retslægeraadets Indstilling bestemmer Forslaget, at der af Justitsministeriet i Sager angaaende Meddelelse af saadanne Tilladelser altid skal indhentes en Erklæring fra Raadet. Socialministeriet har i Tilslutning til en Erklæring, der er afgivet af det i Henhold til § 6 i Lov Nr. 171 af 16. Maj 1934 om Foranstaltninger vedrørende aands svage nedsatte Nævn, udtalt, at det maa anse det for rettest, at disse Sager for aands svage Personers Vedkommende altid forelægges Nævnet, saaledes at det er overladt til Justitsministeriets Skøn, om der i visse Sager maatte være Grund til yderligere at indhente en Erklæring fra Retslægeraadet. Naar Justitsministeriet ikke har ment at kunne tiltræde Socialministeriets Forslag, skyldes det i første Række, at man af Hensyn til Sagerne ensartede Behandling maa lægge Vægt paa, at alle Sager om Ægteskabstilladelser i Henhold til § 10 forelægges Retslægeraadet, hvis Sammensætning efter Justitsministeriets Formening afgiver fuldt ud betryggende Garanti for sagkyndig Behandling ogsaa af Sager vedrørende aands svage. Retslægeraadet har i denne Forbindelse henvist til, at der blandt Raadets Medlemmer findes tre Psykiatre, hvoraf een med særlig indgaaende Sagkundskab med Hensyn til Aandssvagevæsen, hvorimod der i det omhandlede Nævn kun findes een